कस्मादेवं ब्रवीषीति तेनोक्ता विस्मितेन सा ।
श्रूयतां कथयाम्येतदित्युक्त्वा पुनरब्रवीत् ॥ १९० ॥
अस्तीह देवसेनाख्यो नगरे पुत्र भूपतिः ।
तस्य चैका समुत्पन्ना कन्या भूतलभूषणं ॥ १९१ ॥
मया दुष्खेन लब्धेयमिति तां दुष्खलब्धिकां ।
नाम्ना चकारैष नृपस्तनयामतिवत्सलः ॥ १९२ ॥
कालेन यौवनाशुद्धामानीताय स्ववेश्मनि ।
राज्ञे कच्छपनाथाय तां प्रादाच्चैव भूपतिः ॥ १९३ ॥
स कच्छपेश्वरस्तस्या बध्वा वासगृहं निशि ।
प्रविष्ट एव प्रथमं तत्कालं पञ्चतां ययौ ॥ १९४ ॥
ततो विमनसा राज्ञा भूयो ऽप्येतेन सा सुता ।
दत्तान्यस्मै नृपायाभूत्सो ऽपि तद्वद्व्यपद्यत ॥ १९५ ॥
तद्भयाच्च यदान्ये ऽपि नृपा वाञ्छन्ति नैव तां ।
तदा सेनापतिं राजा निजमेवं समादिशत् ॥ १९६ ॥
इतो देशात्त्वयैकैकः क्रमादेकैकतो गृहात् ।
पुमान्प्रत्यहमानेयो ब्राह्मणः क्षत्रियो ऽपि वा ॥ १९७ ॥
आनीय च प्रवेश्यो ऽत्र रात्रौ मत्पुत्रिकागृहे ।
पश्यामो हि कियन्तो ऽत्र विपत्स्यन्ते कियच्चिरं ॥ १९८ ॥
यस्तरिष्यति पश्चाच्च सो ऽस्या भर्ता भविष्यति ।
गतिः शक्या परिच्छेत्तुं न ह्यद्भुतविधेर्विधेः ॥ १९९ ॥
इति सेनापती राज्ञा समादिष्टो दिने दिने ।
वारक्रमेण गेहेभ्यो नयत्येव नरानिह ॥ २०० ॥
एवं च तत्र यातानि क्षयं नरशतान्यपि ।
मम चाकृतपुण्याया एकः पुत्रो ऽत्र वर्तते ॥ २०१ ॥